

Arrest

nr. 297 257 van 20 november 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 23 november 2020 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 27 november 2020 om internationale bescherming. Op 28 maart 2022 beslist de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Laghorjo (district Kot, provincie Nangarhar). U bent van Pashtoense origine. Bij aankomst in België verklaarde u zestien jaar oud te zijn, nu geeft u aan zo oud te zijn als het leeftijdsonderzoek aantoonde, dus vierentwintig jaar. U bent gehuwd en heeft één kind. Uw gezin woont bij de rest van uw familie, bestaande uit uw moeder, uw drie broers en uw twee zussen. Uw vader vertrok samen met u uit Afghanistan maar geraakte vermist in Iran. Sindsdien is er geen nieuws over hem.

U liep school in de plaatselijke moskee en zat daar in het vierde jaar. Op een dag kwam Daesh naar de moskee en nam drie studenten mee. Aan de qari overhandigden ze een lijst met daarop veertien namen, waaronder de uwe. Deze personen zouden zij later komen halen. De qari droeg jullie op te vluchten. U ging naar huis en vertelde alles aan uw moeder. Op haar beurt lichtte zij uw vader in. Uw moeder dacht dat ook uw vader het risico liep om door Daesh te worden gerekruteerd, en achtte het beter dat jullie beiden het land zouden verlaten. Uw vader vond een smokkelaar en maakte daarmee de nodige afspraken. Drie of vier dagen nadat uw drie medestudenten door Daesh waren meegenomen, verlieten jullie de regio. Twee verschillende voertuigen namen jullie naar een standplaats waar jullie de bus naar Nimroz namen. Jullie staken vervolgens de grens met Iran over. In Iran geraakte uw vader vermist. U reisde alleen verder en via onder meer Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Oostenrijk (waar men op 28 oktober 2020 uw vingerafdrukken nam en waar u een asielaanvraag indiende), Italië en Frankrijk bent u naar België gekomen. Op 27 november 2020 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u een verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door Daesh werd belaagd. Tien of vijftien dagen na uw vertrek waren zij naar jullie huis in Laghorjo gekomen. Zij vernielden dit, waarna uw familie diende te verhuizen naar Trili, een ander dorp in Kot. Zij werden daar door iemand opgevangen. Na vijf of zes maanden zijn ze dan naar Laghorjo teruggekeerd. Daesh blijft intussen operatief in het district, zij het op een minder zichtbare manier.

Ter staving van uw verzoek legt u kopie van uw taskara (Afghaans identiteitsdocument) neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw problemen met Daesh.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u bij aankomst in België verklaarde minderjarig te zijn. De beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij, stelt echter dat u op 17 december 2020 ouder dan achttien jaar was, vermoedelijk 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Dat u bij aankomst in België 16 jaar zou zijn geweest zoals u aanvankelijk verklaarde, bleek na medisch onderzoek dan ook absoluut niet aannemelijk. U verklaart dat u inderdaad ongeveer 23 jaar oud bent en argumenteert dat u over uw leeftijd loog omdat dit om diverse redenen (opvang, medische zorg) voordelig zou zijn (CGVS, p.3). De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed, tast evenwel uw algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze aan.

Voorts dient te worden opgemerkt dat ook maar moeilijk kan worden aangenomen dat u, op dat moment 21 of 22 jaar oud, de lessen volgde in de moskee, en dit in vierde graad. Verwacht mag worden dat u, die volgens uw huidige verklaringen gehuwd blijkt en een kind heeft, andere verantwoordelijkheden heeft. U stelt overigens dat u elf jaar was toen u voor het eerst de lessen ging volgen (CGVS, p.6), wat maakt dat het niet geloofwaardig is dat u dan tien jaar later pas in het vierde jaar zou hebben gezeten. Hiermee geconfronteerd, zegt u dat Daesh de scholen sloot, al weet u niet in welk jaar dat gebeurde, en meent u dat de scholen drie of vier jaar dicht waren (CGVS, p.7), wat nog steeds geen verklaring biedt voor het

merkwaardige feit dat u als jonge twintiger nog maar in de vierde klas zou hebben gezeten. Ook al opmerkelijk is dat Daesh de scholen jarenlang sloot, maar dat de school in de moskee dan blijkbaar wel open was toen Daesh daar u en andere studenten zou zijn komen rekruteren. Verder merkt het CGVS op dat u als zogezegde zestienjarige al verhaalde over deze poging tot rekrutering door Daesh (fiche NBMV). Het is opmerkelijk dat u, nu u moet toegeven dat u ongeveer zes jaar ouder bent dan u eerder beweerde, nog steeds hetzelfde verhaal brengt. Waar nog enigszins zou kunnen worden aangenomen dat u als zestienjarige zou hebben gestudeerd in de vierde klas, gaat dit echter niet meer op voor iemand die zoveel ouder is dan hij eerder aangaf. Dat u bij aankomst in België nog beweerde dat u slechts school liep tot de derde graad (fiche NBMV), iets wat u nu weer ontkent (CGVS, p.7), is overigens ook al opvallend.

Voorts stelt het CGVS ook vast dat u zeer onduidelijk bent over de positie van Daesh op het moment dat u door hen dreigde te worden gerekruteerd. U beweert eerst dat Daesh daar nog de macht had toen u Afghanistan verliet. Als het CGVS u wijst op de informatie, waaruit veeleer blijkt dat Daesh die machtspositie al in 2017 kwijtgeraakte, verandert u van mening en zegt u dat ze toen niet aan de macht waren en ze hun werk "indirect" deden (CGVS, p.7). Voor een inwoner van Kot zal het toch wel duidelijk zijn geweest of Daesh al dan niet heerste in het district. Over de beweerde feiten legt u ook al weinig aannemelijke verklaringen af. U beweert dat Daesh naar de moskee kwam en drie studenten meenam. Daarbij zouden zij een lijst hebben overhandigd aan de qari, met daarop nog eens de namen van veertien jongemannen die zij twee of drie weken later zouden komen inlijven (CGVS, p.10). Het CGVS stelt vast dat u van dergelijke lijst, een toch wel zeer concrete bedreiging aangezien die ook uw naam zou hebben bevat, geen gewag maakte tijdens uw gehoor bij de DVZ. U zei daar dat Daesh de drie studenten meenam om te gaan vechten, dat u dit thuis vertelde en uw vader vervolgens uw vertrek regelde (vragenlijst van 2 april 2021, vraag 5). Ook al merkwaardig is dat Daesh dergelijke lijst zou toevertrouwen aan jullie leraar, de qari. Immers geeft u zelf aan dat deze man allerm minst sympathiseerde met Daesh, en zelfs tegen hun activiteiten gekant was (CGVS, p.15). Het is dan ook weinig logisch dat deze terroristische organisatie de qari dergelijke lijst zou toevertrouwen, temeer de strijders van Daesh konden hebben vermoed wat er vervolgens gebeurde: "Hij (de qari) zei dat het over ons leven ging, dat we moesten ontsnappen" (CGVS, p.15). Dat men jullie, in tegenstelling tot de drie jongens die onmiddellijk werden meegenomen, dergelijke opportuniteit zou hebben geschonken om weg te lopen, is niet geloofwaardig. Of zijn verraad gevolgen had voor de qari, is u bovendien vreemd genoeg niet bekend (CGVS, p.16). De reputatie van meedogeneloosheid van Daesh indachtig, zou dit nochtans wel eens het geval kunnen zijn geweest. Verder is het opmerkelijk dat u ook over de andere jongens op de lijst van Daesh geen informatie heeft. Hun namen kan u zich niet meer herinneren (CGVS, p.15), hoewel de feiten toch van vrij recente datum zouden zijn. Of zij net als u konden ontsnappen, weet u al evenmin (CGVS, p.15). Het gegeven dat u geen begin van antwoord hebt op een aantal voor de hand liggende vragen, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Bovendien stelt u deze vorm van gedwongen rekrutering voor als een wijdverspreid fenomeen, maar stelt het CGVS vast dat u er verder maar weinig over te vertellen heeft. De drie personen uit uw verhaal die door Daesh zouden zijn meegenomen, noemt u nog bij naam. Echter kan u zich geen enkele andere naam herinneren van een persoon die net als deze drie zou zijn ingelijfd, hoewel u beweert dat dit soort feiten al jarenlang aan de gang was (CGVS, p.16).

Verder dient te worden gewezen op enkele tegenstrijdigheden in de verklaringen die u heeft afgelegd. Zo beweerde u bij de DVZ dat Daesh ongeveer één maand na uw vertrek uit Afghanistan een aanval uitvoerde op uw huis (vragenlijst van 2 april 2021, vraag 5), terwijl u nu meent dat dit tien of vijftien dagen na uw vertrek gebeurde (CGVS, p.13). Dit is een toch wel aanzienlijk verschil waarvoor u geen verklaring kon bieden (CGVS, p.13). Nog markanter is dat u bij de DVZ zei dat de mensen van Daesh "tien of vijftien dagen voor mijn vertrek" naar de moskee kwamen (vragenlijst van 2 april 2021, vraag 5), terwijl u nu beweert dat u al "na drie of vier dagen" bent weggegaan (CGVS, p.17). Als het CGVS u wijst op uw uiteenlopende verklaringen, zegt u dat u het inderdaad had over tien of vijftien dagen, maar dat deze periode ook uw reis naar Nimroz behelst (CGVS, p.17). Dit is geen ernstige verklaring, daar met "vertrek" toch telkens duidelijk werd bedoeld op uw vertrek uit het dorp. U verklaart voorts dat u en uw vader Afghanistan samen hebben verlaten, maar dat u van hem gescheiden geraakte in Iran en dat hij sedertdien vermist is (CGVS, p.5). Dient evenwel te worden vastgesteld dat uw relaas opnieuw in strijd is met uw eerdere verklaringen. Zo gaf u bij aankomst in België aan dat uw vader B(...) op dat moment in Laghorjo verbleef (fiche NBMV), ook tijdens een volgend onderhoud beweerde u nog dat uw vader in Laghorjo was (verklaring DVZ van 2 april 2021, vraag 13). Als het CGVS u vraagt of u de verdwijning van uw vader bij de DVZ ter sprake bracht, houdt u vol dat u dit heeft verteld (CGVS, p.5, 15), wat dus niet uit de gehoorverslagen van de DVZ kan worden opgemaakt. U verklaarde daar integendeel dat uw vader meende dat u in de problemen dreigde te geraken, waarna hij alles regelde "zodat ik het land kon verlaten" (vragenlijst van 2 april 2021, vraag 5). Op geen enkel moment vermeldde u dat hij net als u door Daesh dreigde te worden gerekruteerd, zoals u nu wel doet (CGVS, p.17). Bovendien zei u bij de DVZ dat Daesh

de mensen "pas vanaf een bepaalde leeftijd" kwam halen (vragenlijst van 2 april 2021, vraag 5), waarbij u duidelijk naar uw eigen situatie verwees, en is het merkwaardig dat u nu aangeeft dat Daesh het had gemunt op personen van 22 jaar (uw leeftijd op dat moment) en 40 jaar (de beweerde leeftijd van uw vader) (CGVS, p.17). Dergelijk weinig coherent relaas ondermijnt uw geloofwaardigheid in ernstige mate.

Ook over de rest van uw familie bent u erg onduidelijk. U verklaart dat uw familie (uw moeder, uw broers en zussen, uw vrouw en kind) Lagharjo moest verlaten en naar Trili, een ander dorp in Kot, moest verhuizen (CGVS, p.9). Gedurende "zes of zeven maanden" zouden zij daar bij een zekere A(...) A(...) hebben gewoond, een persoon waarover u niet de minste informatie heeft. Gevraagd hoe uw familie die persoon dan kent, zegt u dit niet te weten (CGVS, p.9). U heeft geen idee hoe uw moeder kon weten dat deze man haar en de rest van de familie maandenlang zou opvangen. "Misschien was zijn vrouw iemand die mijn moeder kende. Misschien was er een link met die familie", is wat u daarover zegt (CGVS, p.9). Het is niet aannemelijk dat u niet zou kunnen zeggen hoe uw gezinsleden bij deze personen terecht gekomen zijn. Ook al merkwaardig is dat de toestand na "vijf of zes maanden" weer veilig zou zijn geweest en uw familie naar huis kon terugkeren (CGVS, p.13), dit terwijl Daesh volgens u nog steeds aanwezig zou zijn in de regio, zij het dat ze zich dan zouden "verbergen" en "geen operaties meer" doen (CGVS, p.14). Dat uw familie dan het risico zou nemen terug te keren naar het dorp waar Daesh hun huis zou hebben verbrand, is niet aannemelijk. Bovendien legt u andermaal wisselende verklaringen af over de positie van Daesh, en beweert u plots dat Daesh wél actief blijft: u zegt nu dat ze daar nog steeds opereren en mensen rekruteren (CGVS, p.18). Uw uiteenlopende verklaringen bevestigen de bedrieglijkheid van uw relaas.

Wat tot slot betreft een eerdere poging van de taliban om u in te lijven, dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen hieromtrent evenmin kunnen overtuigen. Bij de DVZ verklaarde u daarover dat taliban twee jaar geleden naar u waren gekomen, eveneens met de bedoeling u te rekruteren (vragenlijst van 2 april 2021, vraag 7). Echter, wanneer het CGVS u de vraag stelt of u ooit een probleem kende met de taliban, antwoordt u: "Neen" (CGVS, p.18). Pas als het CGVS u wijst op uw eerdere verklaringen, beweert u dat de taliban op een keer zeiden dat ze u zouden rekruteren, maar dat de taliban toen werden verdrongen door Daesh en geen macht meer hadden. Uit uw verklaringen blijkt allerminst dat de taliban ooit een ernstige poging zouden hebben gedaan om u tegen uw zin mee te nemen.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde vrees voor Daesh (en de taliban). Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De door u neergelegde taskara leidt niet tot een andersluidende appreciatie. Dit document, dat aangeeft dat u 14 jaar oud was in 1392 (2013), levert hoogstens bewijs voor uw identiteit, maar kan het geloof in uw asielaanvraag niet herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch

verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kot. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het

gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van dit middel blijkt dat verzoeker meent dat *in casu* tevens het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Waar de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing vooreerst vaststelt dat verzoeker bij aankomst in België niet de waarheid vertelde over zijn leeftijd, laat verzoeker het volgende gelden:

“Verzoekende partij is inderdaad niet helemaal eerlijk geweest over haar leeftijd. Zij kwam in België toe in volle corona crisis en was ernstig ziek op dat moment. Zij had te horen gekregen dat alle opvangcentra vol zaten en dat men enkel nog aan minderjarigen opvangplaats zag. Verzoekende partij zag daarom ook geen andere uitweg dan zichzelf minderjarig te verklaren uit vrees anders op straat te belanden, wat voor haar ondenkbaar was gezien haar medische toestand. Verzoekende partij meent dan ook dat verwerende partij zich niet enkel en alleen op dat aspect mag focussen om haar relaas en vrees in twijfel te trekken.

Verzoekende partij was ten einde raad, verwerende partij dient een klein beetje inlevingsvermogen aan de dag te leggen.”

Met betrekking tot een motief dat niet in de bestreden beslissing kan worden gelezen merkt verzoeker het volgende op:

“Het is niet evident om op heden documenten van het werk van haar vader te bekomen, zeker gezien de aard van het werk dat hij deed. Gezien hij samen werkte met de overheid, was hij hier ook bijzonder discreet over. Documenten omtrent zijn werk lagen ook niet voor het rapen. Verzoekende partij heeft verklaard dat zij nooit een contract of andere documenten van het werk van haar vader gezien heeft, noch kan hij hier aan geraken. Immers, had vader stierf bijna 5 jaar geleden, documenten omtrent zijn werk – als die er al zouden geweest zijn, zijn niet evident om op heden nog te vinden/te bekomen. Het is bijzonder onredelijk van verwerende partij te verwachten dat verzoekende partij dergelijke stukken zou moten kunnen voorleggen.”

Waar de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing bedenkingen heeft bij het feit dat verzoeker op 21- of 22-jarige leeftijd nog lessen zou hebben gevolgd in de moskee, en dit in de vierde graad, en dat Daesh de scholen jarenlang sloot, maar de school in de moskee dan blijkbaar wel open was toen Daesh daar verzoeker en andere studenten zou zijn komen rekruteren, laat verzoeker het volgende gelden:

“Verwerende partij haalt een en ander door elkaar. Immers, de graden op school hebben niets te maken met de madrassa. De lessen die verzoekende partij volgde in de moskee, waren de religieuze lessen. Daar kijkt men niet naar de leeftijd en/of de graad van de traditionele school waarin je zit. Verzoekende partij heeft verklaard dat zij tot de vierde graad naar school is geweest. Zij heeft nooit verklaard dat zij op het moment zij het land verliet, in het vierde graad zat, wel dat zij madrassa lessen volgde in de moskee. Daesh was ook tegen de moderne scholen niet tegen de religieuze lessen die in de moskeeën gegeven werden!! Daar kwam men immers zelf predikten en studenten ronselen. Dat verwerende partij het onderscheid niet kan maken tussen de moderne scholen en de religieuze scholen en alles op een hoop gooit, toont aan dat zij geen enkel idee heeft over de samenleving en de werking van de extremistische organisaties zoals Daesh en de Taliban.”

Waar de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing vaststelt dat verzoeker zeer onduidelijk is over de positie van Daesh op het moment dat hij door hen dreigde te worden gerekruteerd en hij over de beweerde feiten ook al weinig aannemelijke verklaringen aflegt, stelt verzoeker als volgt:

“Verzoekende partij benadrukt dat Daesh nog steeds actief was in haar regio op het moment dat zij er vertrok. Zij als inwoner van Kot is inderdaad het best geplaatst om te weten om Daesh er op dat moment actief was of niet. Verwerende partij zet een hele betoog uiteen wat zij ‘opmerkelijk’ en ‘merkwaardig’ vindt... Dit is een bijzonder subjectieve argumentatie die op geen enkel objectief grond is gesteund. Zij gaat louter voort op haar aanvoelen, neemt het voor waar aan en verwijt verzoekende partij vervolgens niet de waarheid te hebben verteld. Dit is bijzonder onredelijk en maakt voor verzoekende partij onmogelijk om haar relaas aan te tonen.”

Waar de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing wijst op meerdere tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) respectievelijk op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), repliceert verzoeker als volgt:

“Verzoekende partij kreeg bij de DVZ amper de kans om haar relaas te doen en om eventuele misverstanden en onduidelijkheden uit de weg te ruimen. Zij werd telkens onderbroken met de mededeling dat zij op het CGVS over voldoende tijd zou beschikken om alles uiteen te zetten wat zij ook gedaan heeft. Zij volhardt dan ook in haar verklaringen zoals gedaan op het CGVS en meent dat haar thans geen vermeende tegenstellingen kunnen worden verweten.”

Waar de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing wijst op verzoekers onduidelijke verklaringen over de verhuis van zijn familie naar het dorp Trili en het niet aannemelijk acht dat zij na vijf of zes maanden weer naar hun dorp terugkeerden, zet verzoeker het volgende uiteen:

“Verwerende partij is niet ernstig in haar kritiek. Zij was niet in het land toen haar familie verhuisde naar Trill. De moeder van verzoekende partij heeft de verhuis zelf geregeld. Zij kende immers de echtgenote van A(...) A(...) en zij heeft ervoor gezorgd dat de familie van verzoekende partij tijdelijk bij hen in Trill kon onderduiken. Waarom is het zo vreemd dat verzoekende partij niet veel informatie kon geven over deze mensen? Zij heeft ze zelf nooit ontmoet..

Dergelijke motivering en argumentatie maakt het voor verzoekende partij onmogelijk om haar relaas en haar vrees te bewijzen, gezien het puur gebaseerd is op het subjectief aanvoelen van verwerende partij.”

Verzoeker meent dat de adjunct-commissaris bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en hem ten onrechte de vluchtelingenstatus geweigerd heeft.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Uit de uiteenzetting van dit middel blijkt dat verzoeker meent dat *in casu* tevens het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht werden geschonden.

Verzoeker meent verder dat de situatie in Afghanistan drastisch is veranderd. Hij merkt op dat de veiligheids- en mensenrechtensituatie in grote delen van Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban grondig is gewijzigd. Verzoeker betoogt dat verschillende geanalyseerde objectieve landenrapporten aangeven dat er een reëel risico bestaat op mensenrechtenschendingen door de taliban tegen onder andere verwesterde Afghanen die reeds een bepaalde tijd in het buitenland hebben gewoond. Verzoeker meent dat er een reëel risico op onmenselijke en vernederende behandelingen bestaat, gelet op het regime van de taliban. In dit verband verwijst hij naar het artikel *“No possible life under Taliban rule: Afghan women fear murder, oppression after US withdrawal”* van USA Today van augustus 2021. Verzoeker stelt dat hij zich door de verergerde precaire en volatiele veiligheids- en humanitaire situatie in Afghanistan nergens in het land zou kunnen vestigen.

Verzoeker meent vervolgens dat de taliban met een ijzeren hand regeren en geen enkele tegenstand of kritiek dulden. Hij betoogt verder dat uit objectieve rapporten blijkt dat de zorgwekkende veiligheidssituatie in Afghanistan alleen maar zal verslechteren onder het bewind van de taliban, ter illustratie waarvan hij citeert uit het rapport *“Afghanistan: the deadliest conflict in the world”* van UCDP van 2019, het artikel *“School bombing latest tragedy for Afghanistan’s Hazaras”* van The Diplomat van mei 2021 en het persbericht *“High Commissioner for Human Rights Urges Special Session of the Human Rights Council on Afghanistan to Establish a Dedicated Mechanism to Closely Monitor the Evolving Human Rights Situation in Afghanistan”* van OHCHR van 24 augustus 2021. Voorts citeert verzoeker uit het rapport *“Country of Origin Information, Afghanistan: recent developments in the security situation, impact on civilians and targeted individuals”* van de Deense immigratiedienst van september 2021. Verzoeker haalt vervolgens in het verzoekschrift rechtspraak aan van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie).

Verzoeker verwijst voorts naar, en citeert uit, verschillende rapporten en artikels waaruit de problematische situatie van ‘verwesterde’ Afghanen blijkt, met name: Nansen-nota 3-21 *“Beoordeling van de beschermingsnood van Afgaanse man in het kader van een volgend verzoek”* van oktober 2021, *“Afghanistan COI Repository”* van Asylos van 7 oktober 2021, *“Afghanistan: Taliban abuses cause widespread fear”* van Human Rights Watch van 23 september 2021, *“Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation”* van EASO van 9 september 2021, *“Afghanistan: Taliban wasting no time in stamping out human rights says new briefing”* van Human Rights Watch van 20 september 2021, *“Statement by Ms. Erika Feller, Director, Department of International Protection”* van UNHCR van 6 november 2002; een niet nader genoemd rapport van Amnesty International, *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van UNHCR van 30 augustus 2018 en *“Taliban denounces ‘deviant beliefs’, including satanic western and disbelieving ideologies”* van B. Roggio van 10 juni 2020. Verzoeker verwijst tevens naar, en citeert uit, het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nummer 245 004 van 27 november 2020, waarin de Raad volgens hem de vluchtelingenstatus toekende *“omdat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker wordt blootgesteld aan vervolging op grond van een toegeschreven politieke overtuiging”*.

Verzoeker betoogt dat hij al twee jaar in België verblijft en volledig verwesterd is. Volgens verzoeker is hij volledig geïntegreerd en deelt hij enkel nog de westerse waarden. Hij meent dat dit *“in de huidige omstandigheden weldegelijk een nieuw element uitmaakt en de kans aanzienlijk groter maakt om in aanmerking te komen voor internationale bescherming”*. Volgens verzoeker tonen verschillende bronnen aan dat Afghanen die terugkeren uit het Westen door de taliban worden gezien als ongelovigen of afvalligen, spionnen en verraders, en wordt hen dus een gewijzigde politieke overtuiging en houding ten aanzien van religie toegeschreven.

In ondergeschikte orde verzoekt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij werpt op dat, hoewel de taliban vrede en stabiliteit beloven, deze beloften met veel scepsis worden

onthaald. Er is immers geen enkele garantie dat de taliban niet zullen terugkeren naar het eerdere schrikbewind, aldus verzoeker, die erop wijst dat de woordvoerder van de taliban op hun eerste persconferentie op 17 augustus 2021 verklaarde dat de taliban geen wraakacties zullen ondernemen. Verzoeker stelt dat dit echter wordt tegengesproken door de landeninformatie, met name voormeld rapport van de Deense immigratiedienst. Verzoeker gaat in op het beoogde rechtsstelsel van de taliban, dat gebaseerd is op een strikte interpretatie van de sharia en waarbij er straffen worden gehanteerd die volgens UNAMA wreed, onmenselijk en vernederend zijn. Hij citeert in dit verband uit voormeld rapport van Nansen. Verzoeker geeft ten slotte aan dat er sinds de machtsovername reeds vierhonderd gewone burgers zijn gedood, maar dat het werkelijke aantal vermoedelijk veel hoger ligt, ter staving waarvan verzoeker verwijst naar het artikel "*Bijna 400 Afghaanse burgers gedood sinds machtsovername taliban*" van Het Laatste Nieuws van 7 maart 2022.

Verzoeker vordert in hoofdorde om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, subsidiair om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst subsidiair om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.1.3. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de Nansen Nota 3-21 "*Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek*" van oktober 2021 als nieuw stavingstuk (stuk 3).

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 10 april 2023 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin hij aangeeft dat een half jaar eerder zijn broer werd vermoord door Daesh, ter staving waarvan hij blijkens de inventaris volgende stukken voegt:

- de *taskara* van verzoekers vader (stuk 1);
- de *taskara* van verzoekers broer (stuk 2);
- foto's van de grafsteen van verzoekers broer waarop bevestigd wordt dat hij als martelaar stierf op 3 augustus 2022 (stuk 3);
- een brief van de stamhoofden waarin zij bevestigen dat verzoekers broer werd vermoord en dat verzoeker ook gevaar loopt in geval van terugkeer (stuk 4);
- foto's van de familie van verzoeker waarop zowel verzoeker als zijn broer te zien zijn (stuk 5);
- foto's van familieleden aan het graf van verzoekers broer (stuk 6);
- foto's van verzoeker samen met zijn broers en zussen (stuk 7).

2.2.2. Op 30 mei 2023 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na verblijf in het buitenland met inachtneming van volgende landeninformatie waarnaar niet wordt verwezen in de bestreden beslissing: het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022, de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022, de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022, het rapport "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van EUAA van augustus 2022, het "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van EASO van augustus 2017, het rapport "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van EUAA van augustus 2022, de COI Query "*Afghanistan. Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van EUAA van 4 november 2022 en de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023.

2.2.3. Op 18 september 2023 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie in Afghanistan en waarbij zij, behalve naar landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in haar aanvullende nota neergelegd op 30 mei 2023 en de bestreden beslissing, verwijst naar het rapport "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*" van UNAMA van juni 2023.

2.2.4. Op 22 september 2023 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij een schrijven van zijn werkgever (stuk 1) en enkele arbeidsovereenkomsten en loonfiches (stuk 2) voegt, welke stukken volgens hem zijn verregaande integratie in België aantonen.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

In de mate dat verzoeker in het tweede middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees om onder dwang te worden gerekruteerd door Daesh (Islamitische Staat). Hij beweert dat leden van Daesh op een dag naar de moskee kwamen waar hij studeerde en drie studenten meenamen. Aan de *qari* zouden zij een lijst overhandigd hebben met daarop de namen van enkele personen, waaronder die van verzoeker, die zij later zouden komen halen. Thuisgekomen zou verzoeker zijn moeder hebben ingelicht. Na hierover te hebben gesproken met zijn vader zou verzoekers moeder gezegd hebben dat zij beiden moesten vluchten omdat zij anders zouden worden meegenomen door Daesh. Verzoeker en zijn vader zouden Afghanistan samen verlaten hebben, waarna verzoeker zijn vader zou zijn kwijtgeraakt in Iran. Enige tijd na verzoekers vertrek zou Daesh naar zijn huis gekomen zijn en dit vernield hebben, waarna de rest van zijn familie gedurende enkele maanden onderdak zou hebben gevonden in een ander dorp alvorens naar hun eigen dorp terug te keren.

Na grondige lezing van het administratief dossier is de Raad in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat aan verzoekers voorgehouden relaas en vrees voor Daesh geen geloof kan worden gehecht omwille van de hiernavolgende redenen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker bij aankomst in België verklaarde minderjarig te zijn doch dat een daaropvolgend leeftijdsonderzoek uitgewezen heeft dat verzoeker meerderjarig is. De beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie van 18 december 2020, aanwezig in het administratief dossier, stelt op basis van dit leeftijdsonderzoek dat verzoeker op datum van 17 december 2020 *“een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van een 1,7 jaar een goede schatting is”* (administratief dossier (hierna: AD), stuk 5, ‘Bijkomende informatie’, beslissing Dienst Voogdij).

In zijn verzoekschrift geeft verzoeker toe, zoals reeds eerder tijdens zijn persoonlijk onderhoud, dat hij gelogen heeft over zijn leeftijd. Hij houdt voor dat hij bij aankomst in België ernstig ziek was en te horen had gekregen dat alle opvangcentra vol zaten en men enkel nog aan minderjarigen een opvangplaats toekende, waardoor hij geen andere uitweg zou hebben gezien dan zichzelf minderjarig te verklaren uit vrees om anders op straat te belanden, met alle gevolgen van dien gezien zijn medische toestand. Deze uitleg strookt niet geheel met zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud volgens de welke hij bij aankomst het advies van anderen volgde om zich minderjarig te verklaren omdat hij dan misschien een *“goed centrum”* zou krijgen, waarbij hij slechts terloops vermeldde dat hij dan ook ziek was en goed behandeld werd in het opvangcentrum (AD, stuk 5, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Indien verzoeker daadwerkelijk omwille van ernstige medische problemen dringend nood had aan opvang, mag ten andere worden verwacht dat hij die legitieme reden bij zijn aanmelding zou hebben vermeld eerder dan een smoes te verzinnen en zich voor een minderjarige uit te geven.

Wat er ook van zij, de vaststelling dat verzoeker zich bij aankomst in België onterecht als minderjarige heeft voorgedaan tast bij voorbaat zijn algemene geloofwaardigheid aan. Hoewel dit op zich niet doorslaggevend is, komt de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas hierdoor wel op de helling te staan, zoals in de bestreden beslissing op pertinente wijze als volgt wordt toegelicht:

“Voorts dient te worden opgemerkt dat ook maar moeilijk kan worden aangenomen dat u, op dat moment 21 of 22 jaar oud, de lessen volgde in de moskee, en dit in vierde graad. Verwacht mag worden dat u, die volgens uw huidige verklaringen gehuwd blijkt en een kind heeft, andere verantwoordelijkheden heeft. U stelt overigens dat u elf jaar was toen u voor het eerst de lessen ging volgen (CGVS, p.6), wat maakt dat het niet geloofwaardig is dat u dan tien jaar later pas in het vierde jaar zou hebben gezeten. Hiermee geconfronteerd, zegt u dat Daesh de scholen sloot, al weet u niet in welk jaar dat gebeurde, en meent u dat de scholen drie of vier jaar dicht waren (CGVS, p.7), wat nog steeds geen verklaring biedt voor het merkwaardige feit dat u als jonge twintiger nog maar in de vierde klas zou hebben gezeten. Ook al opmerkelijk is dat Daesh de scholen jarenlang sloot, maar dat de school in de moskee dan blijkbaar wel open was toen Daesh daar u en andere studenten zou zijn komen rekruteren. Verder merkt het CGVS op dat u als zogezegde zestienjarige al verhaalde over deze poging tot rekrutering door Daesh (fiche NBMV). Het is opmerkelijk dat u, nu u moet toegeven dat u ongeveer zes jaar ouder bent dan u eerder beweerde, nog steeds hetzelfde verhaal brengt. Waar nog enigszins zou kunnen worden aangenomen dat u als zestienjarige zou hebben gestudeerd in de vierde klas, gaat dit echter niet meer op voor iemand die zoveel ouder is dan hij eerder aangaf. Dat u bij aankomst in België nog beweerde dat u slechts school liep tot de derde graad (fiche NBMV), iets wat u nu weer ontkent (CGVS, p.7), is overigens ook al opvallend.”

Verzoeker meent dat de adjunct-commissaris een en ander door elkaar haalt en betoogt dat de graden op school niets te maken hebben met de madrassa, waar hij religieuze lessen volgde en waar men niet kijkt naar de leeftijd en/of de graad van de traditionele school. Hij stelt nooit te hebben verklaard dat hij in de vierde graad zat op het moment dat hij zijn land verliet, doch wel dat hij *“madrassa lessen volgde in de moskee”*. Uit verzoekers verklaringen kan evenwel niet blijken dat hij behalve religieuze lessen in de moskee ook regulier onderwijs volgde in een gewone school. Verzoeker bevestigde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat zijn verklaring tot de vierde graad naar school te zijn geweest betrekking heeft op de lessen in de moskee. Verder gaf hij aan dat hij die lessen volgde sinds hij elf jaar oud was, waarop hem gevraagd werd hoe het dan kan dat hij ten tijde van zijn vertrek, toen hij één- of tweeëntwintig jaar oud was, maar in de vierde graad zat. Verzoeker antwoordde hierop dat de school van de moskee gesloten was gedurende de jaren dat Daesh in zijn district de macht had en dat er in de moskee toen alleen gebeden werd. De suggestie in het verzoekschrift dat Daesh tegen de moderne scholen was en niet tegen de religieuze lessen die in de moskeeën werden gegeven is hiermee in tegenspraak (AD, stuk 5, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6-7). Verzoeker beperkt zich aldus tot een loutere uitleg *post factum* die geen steun vindt in de notities van zijn persoonlijk onderhoud en die de gedane vaststellingen derhalve niet in een ander daglicht plaatst.

De adjunct-commissaris wijst verder in de bestreden beslissing terecht op het volgende:

“Voorts stelt het CGVS ook vast dat u zeer onduidelijk bent over de positie van Daesh op het moment dat u door hen dreigde te worden gerekruteerd. U beweert eerst dat Daesh daar nog de macht had toen u Afghanistan verliet. Als het CGVS u wijst op de informatie, waaruit veeleer blijkt dat Daesh die machtspositie al in 2017 kwijtgeraakte, verandert u van mening en zegt u dat ze toen niet aan de macht waren en ze hun werk “indirect” deden (CGVS, p.7). Voor een inwoner van Kot zal het toch wel duidelijk zijn geweest of Daesh al dan niet heerste in het district. Over de beweerde feiten legt u ook al weinig aannemelijke verklaringen af. U beweert dat Daesh naar de moskee kwam en drie studenten meenam. Daarbij zouden zij een lijst hebben overhandigd aan de qari, met daarop nog eens de namen van veertien jongemannen die zij twee of drie weken later zouden komen inlijven (CGVS, p.10). Het CGVS stelt vast dat u van dergelijke lijst, een toch wel zeer concrete bedreiging aangezien die ook uw naam zou hebben bevat, geen gewag maakte tijdens uw gehoor bij de DVZ. U zei daar dat Daesh de drie studenten meenam om te gaan vechten, dat u dit thuis vertelde en uw vader vervolgens uw vertrek regelde (vragenlijst van 2 april 2021, vraag 5). Ook al merkwaardig is dat Daesh dergelijke lijst zou toevertrouwen aan jullie leraar, de qari. Immers geeft u zelf aan dat deze man allerm minst sympathiseerde met Daesh, en zelfs tegen hun activiteiten gekant was (CGVS, p.15). Het is dan ook weinig logisch dat deze terroristische organisatie de qari dergelijke lijst zou toevertrouwen, temeer de strijders van Daesh konden hebben vermoed wat er vervolgens gebeurde: “Hij (de qari) zei dat het over ons leven ging, dat we moesten ontsnappen” (CGVS, p.15). Dat men jullie, in tegenstelling tot de drie jongens die onmiddellijk werden meegenomen, dergelijke opportuniteit zou hebben geschonken om weg te lopen, is niet geloofwaardig. Of zijn verraad gevolgen had voor de qari, is u bovendien vreemd genoeg niet bekend (CGVS, p.16). De reputatie van meedogenloosheid van Daesh indachtig, zou dit nochtans wel eens het geval kunnen zijn geweest. Verder is het opmerkelijk dat u ook over de andere jongens op de lijst van Daesh geen informatie heeft. Hun

namen kan u zich niet meer herinneren (CGVS, p.15), hoewel de feiten toch van vrij recente datum zouden zijn. Of zij net als u konden ontsnappen, weet u al evenmin (CGVS, p.15). Het gegeven dat u geen begin van antwoord hebt op een aantal voor de hand liggende vragen, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Bovendien stelt u deze vorm van gedwongen rekrutering voor als een wijdverspreid fenomeen, maar stelt het CGVS vast dat u er verder maar weinig over te vertellen heeft. De drie personen uit uw verhaal die door Daesh zouden zijn meegenomen, noemt u nog bij naam. Echter kan u zich geen enkele andere naam herinneren van een persoon die net als deze drie zou zijn ingelijfd, hoewel u beweert dat dit soort feiten al jarenlang aan de gang was (CGVS, p.16)."

De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt, ingevolge de op hem rustende medewerkingsplicht, om zijn verklaringen *in concreto* aannemelijk te maken en dat van hem dan ook mag worden verwacht dat hij de inconsistenties, lacunes en vaagheden in zijn verklaringen waarop in de bestreden beslissing concreet wordt gewezen op overtuigende wijze weerlegt dan wel hiervoor een afdoende uitleg of verklaring verschafft. Door in zijn verzoekschrift louter te benadrukken dat Daesh nog steeds actief was in zijn regio op het moment dat hij er vertrok en dat hij als inwoner van Kot inderdaad het best geplaatst is om dit te weten, weerlegt verzoeker niet dat hij op het CGVS zonder meer bevestigde dat Daesh de macht had in zijn district toen hij Afghanistan verliet, om dit vervolgens na confrontatie met andersluidende informatie meteen te ontkennen en te stellen dat Daesh er indirect actief was (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift niet de minste poging om deze discrepantie in zijn verklaringen te verklaren. Door verder de motieven van de bestreden beslissing waarin concreet wordt op meerdere inconsistenties en lacunes in zijn verklaringen aangaande feiten die de kern van zijn relaas uitmaken af te doen als "een bijzonder subjectieve argumentatie die op geen enkel objectief grond is gesteund", weerlegt noch verklaart verzoeker de gedane vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, deugdelijk en pertinent zijn en, daar zij door verzoeker niet dienstig worden betwist, door de Raad worden overgenomen.

Voorts wijst de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing terecht op volgende tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen:

"Zo beweerde u bij de DVZ dat Daesh ongeveer één maand na uw vertrek uit Afghanistan een aanval uitvoerde op uw huis (vragenlijst van 2 april 2021, vraag 5), terwijl u nu meent dat dit tien of vijftien dagen na uw vertrek gebeurde (CGVS, p.13). Dit is een toch wel aanzienlijk verschil waarvoor u geen verklaring kon bieden (CGVS, p.13). Nog markanter is dat u bij de DVZ zei dat de mensen van Daesh "tien of vijftien dagen voor mijn vertrek" naar de moskee kwamen (vragenlijst van 2 april 2021, vraag 5), terwijl u nu beweert dat u al "na drie of vier dagen" bent weggegaan (CGVS, p.17). Als het CGVS u wijst op uw uiteenlopende verklaringen, zegt u dat u het inderdaad had over tien of vijftien dagen, maar dat deze periode ook uw reis naar Nimroz behelst (CGVS, p.17). Dit is geen ernstige verklaring, daar met "vertrek" toch telkens duidelijk werd bedoeld op uw vertrek uit het dorp. U verklaart voorts dat u en uw vader Afghanistan samen hebben verlaten, maar dat u van hem gescheiden geraakte in Iran en dat hij sedertdien vermist is (CGVS, p.5). Dient evenwel te worden vastgesteld dat uw relaas opnieuw in strijd is met uw eerdere verklaringen. Zo gaf u bij aankomst in België aan dat uw vader B(...) op dat moment in Laghorjo verbleef (fiche NBMV), ook tijdens een volgend onderhoud beweerde u nog dat uw vader in Laghorjo was (verklaring DVZ van 2 april 2021, vraag 13). Als het CGVS u vraagt of u de verdwijning van uw vader bij de DVZ ter sprake bracht, houdt u vol dat u dit heeft verteld (CGVS, p.5, 15), wat dus niet uit de gehoorverslagen van de DVZ kan worden opgemaakt. U verklaarde daar integendeel dat uw vader meende dat u in de problemen dreigde te geraken, waarna hij alles regelde "zodat ik het land kon verlaten" (vragenlijst van 2 april 2021, vraag 5). Op geen enkel moment vermeldde u dat hij net als u door Daesh dreigde te worden gerekruteerd, zoals u nu wel doet (CGVS, p.17). Bovendien zei u bij de DVZ dat Daesh de mensen "pas vanaf een bepaalde leeftijd" kwam halen (vragenlijst van 2 april 2021, vraag 5), waarbij u duidelijk naar uw eigen situatie verwees, en is het merkwaardig dat u nu aangeeft dat Daesh het had gemunt op personen van 22 jaar (uw leeftijd op dat moment) en 40 jaar (de beweerde leeftijd van uw vader) (CGVS, p.17). Dergelijk weinig coherent relaas ondermijnt uw geloofwaardigheid in ernstige mate."

Verzoeker beperkt zich tot blote beweringen die hij op geen enkele wijze staaft waar hij voorhoudt dat hij bij de DVZ amper de kans zou hebben gekregen om zijn relaas te doen en om eventuele misverstanden of onduidelijkheden uit de weg te ruimen en dat hij er telkens onderbroken werd met de mededeling dat hij op het CGVS over voldoende tijd zou beschikken om alles uiteen te zetten. Dit kan geenszins blijken uit het verslag van verzoekers gehoor bij de DVZ waarbij de vragenlijst werd ingevuld ter voorbereiding van het persoonlijk onderhoud en het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming op het CGVS. De omstandigheid dat verzoeker bij de DVZ gevraagd werd het kort te houden en uitgebreidere verklaringen te houden voor zijn onderhoud op het CGVS, doet niets af aan de verwachting dat hij reeds bij de DVZ met betrekking tot de kern van zijn relaas waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt die coherent

zijn met zijn latere verklaringen op het CGVS, *quod non*. De Raad stelt vast dat het verslag van verzoekers onderhoud bij de DVZ hem na afloop werd voorgelezen in het Pasjtöe en dat hij dit voor akkoord ondertekend heeft (AD, stuk 8, 'Deel DVZ', vragenlijst). Aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS bevestigde hij bovendien dat alles wat hierin geschreven staat correct is (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Door thans in zijn verzoekschrift louter te volharden in zijn verklaringen zoals afgelegd op het CGVS, heft verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheden niet op en biedt hij daarvoor evenmin een afdoende verklaring.

De adjunct-commissaris wijst er voorts op dat verzoeker onduidelijke verklaringen heeft afgelegd over de rest van zijn familie en licht dit in de bestreden beslissing als volgt toe:

"U verklaart dat uw familie (uw moeder, uw broers en zussen, uw vrouw en kind) Lagharjo moest verlaten en naar Trili, een ander dorp in Kot, moest verhuizen (CGVS, p.9). Gedurende "zes of zeven maanden" zouden zij daar bij een zekere A(...) A(...) hebben gewoond, een persoon waarover u niet de minste informatie heeft. Gevraagd hoe uw familie die persoon dan kent, zegt u dit niet te weten (CGVS, p.9). U heeft geen idee hoe uw moeder kon weten dat deze man haar en de rest van de familie maandenlang zou opvangen. "Misschien was zijn vrouw iemand die mijn moeder kende. Misschien was er een link met die familie", is wat u daarover zegt (CGVS, p.9). Het is niet aannemelijk dat u niet zou kunnen zeggen hoe uw gezinsleden bij deze personen terecht gekomen zijn. Ook al merkwaardig is dat de toestand na "vijf of zes maanden" weer veilig zou zijn geweest en uw familie naar huis kon terugkeren (CGVS, p.13), dit terwijl Daesh volgens u nog steeds aanwezig zou zijn in de regio, zij het dat ze zich dan zouden "verbergen" en "geen operaties meer" doen (CGVS, p.14). Dat uw familie dan het risico zou nemen terug te keren naar het dorp waar Daesh hun huis zou hebben verbrand, is niet aannemelijk. Bovendien legt u andermaal wisselende verklaringen af over de positie van Daesh, en beweert u plots dat Daesh wél actief blijft: u zegt nu dat ze daar nog steeds opereren en mensen rekruteren (CGVS, p.18). Uw uiteenlopende verklaringen bevestigen de bedrieglijkheid van uw relaas."

Verzoeker verschoont noch verklaart zijn onwetendheid aangaande de mensen bij wie zijn familie gedurende meerdere maanden onderdak zou hebben gekregen nadat Daesh hun huis zou hebben vernield waar hij erop wijst dat hij niet in het land was toen zijn familie verhuisde naar Trili en hij deze mensen zelf nooit heeft ontmoet. Verzoeker verklaarde immers dat hij tijdens zijn reis richting Europa contact had met zijn familie toen hij zich in Turkije bevond en dat hij ook vanuit België soms contact heeft met hen, waardoor het niet aannemelijk is dat hij zich hierover niet nader zou hebben kunnen informeren (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5, 8-9). Verzoeker kan niet overtuigen waar hij thans in zijn verzoekschrift *post factum* meedeelt dat zijn moeder de echtgenote van A. A. kende en dat zij ervoor gezorgd heeft dat zijn familie tijdelijk bij hen in Trili kon onderduiken. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud liet verzoeker immers nog optekenen dat hij niet wist hoe zijn familie A. A. had gevonden en opperde hij louter dat zijn moeder misschien zijn vrouw kende of dat er misschien een link was met die familie (*Ibid.*, p. 9). Verder laat verzoeker de pertinente overweging dat het niet aannemelijk is dat zijn familie het risico zou nemen om al na enkele maanden terug te keren naar het dorp waar Daesh hun huis zou hebben verbrand, en dit terwijl Daesh daar nog steeds aanwezig zou zijn, geheel ongemoeid. Door de hoger weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, andermaal af te doen als "*puur gebaseerd (...) op het subjectief aanvoelen van verwerende partij*" blijft verzoeker in gebreke de gedane vaststellingen *in concreto* te weerleggen of hiervoor een aannemelijke en afdoende verklaring te bieden.

De Raad merkt tot slot op dat verzoeker de bestreden beslissing ongemoeid laat waar daarin nog gewezen wordt op het volgende:

"Wat tot slot betreft een eerdere poging van de taliban om u in te lijven, dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen hieromtrent evenmin kunnen overtuigen. Bij de DVZ verklaarde u daarover dat taliban twee jaar geleden naar u waren gekomen, eveneens met de bedoeling u te rekruteren (vragenlijst van 2 april 2021, vraag 7). Echter, wanneer het CGVS u de vraag stelt of u ooit een probleem kende met de taliban, antwoordt u: "Neen" (CGVS, p.18). Pas als het CGVS u wijst op uw eerdere verklaringen, beweert u dat de taliban op een keer zeiden dat ze u zouden rekruteren, maar dat de taliban toen werden verdrongen door Daesh en geen macht meer hadden. Uit uw verklaringen blijkt allerm minst dat de taliban ooit een ernstige poging zouden hebben gedaan om u tegen uw zin mee te nemen."

Voormeld motief vindt steun in het administratief dossier, is deugdelijk en pertinent en wordt, daar het door verzoeker geheel ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Verzoekers betoog is niet dienstig ter weerlegging of ontkrachting van de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern

van zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – Daesh en de taliban en op grond waarvan de adjunct-commissaris met reden oordeelt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Ter staving van zijn relaas heeft verzoeker tijdens de administratieve procedure slechts een duplicaat van zijn *taskara* neergelegd (AD, stuk 6, 'Documenten' en stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3-4). Dit stuk kan hoogstens dienen als bewijs van verzoekers identiteit, doch staft de door hem aangehaalde problemen op geen enkele wijze.

Aan verzoekers bewering in zijn aanvullende nota neergelegd op 10 april 2023 als zou zijn broer T. op 3 augustus 2022 door Daesh zijn vermoord kan geen geloof worden gehecht in de mate dat verzoeker deze gebeurtenis linkt aan zijn eigen ongeloofwaardig bevonden problemen met Daesh en de stukken die hij bijbrengt ter staving hiervan niet volstaan om zijn geloofwaardigheid te herstellen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker geen originele documenten en foto's bijbrengt maar slechts fotokopieën daarvan. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). De *taskara*'s van verzoekers vader en broer (stukken 1 en 2) bevatten louter hun identiteitsgegevens en vermelden niets omtrent de vervolgingsfeiten waarop verzoeker zich in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming beroept. De bevestigingsbrief van de stamhoofden is een handgeschreven document met gesolliciteerd karakter waarop enkele stempels zijn aangebracht (stuk 4). De bewijswaarde van deze brief is relatief, mede gelet op informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn (AD, stuk 7, 'Landeninformatie', COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van 14 januari 2021 (update)). De foto's bevatten geen enkele objectieve aanwijzing met betrekking tot de identiteit van de daarop afgebeelde personen en de omstandigheden waarin, de plaats waar of het tijdstip waarop zij werden genomen (stukken 3, 5, 6, 7). Aan dergelijke privéfoto's kan hoe dan ook maar weinig bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Uit de tekst op de grafsteen kan voorts niet worden afgeleid dat verzoekers broer zou zijn gestorven door toedoen van Daesh, laat staan dat hieruit blijkt dat het overlijden van verzoekers broer, voor zover hieraan geloof kan worden gehecht, verband houdt met de problemen die verzoeker persoonlijk zou hebben gekend met Daesh.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad in navolging van de adjunct-commissaris dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen met Daesh, noch aan de problemen die zijn familie na zijn vertrek met deze groepering zou hebben gekend. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève) en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst er verder in zijn verzoekschrift op dat hij al twee jaar in België verblijft en betoogt dat hij volledig geïntegreerd en verwesterd is en enkel nog de westerse waarden deelt. Hij meent voorts dat er in zijn hoofde een reëel gevaar bestaat voor onmenselijke en vernederende behandeling zoals voorzien in artikel 3 van het EVRM in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Wat dit betreft, kan op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de-factoregering opnieuw het *Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar)* (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022

rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *“Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”*, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *“Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate”*, van 15 juni 2022 in EUAA *“Afghanistan security situation”* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *“zina”*– i.e. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*Ministry of Communications and Information Technology*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met *“immorele inhoud”* te beperken. (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *“Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”*, 8 december 2021 in EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtje-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pasjtje-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de

duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de Taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *“Guidance Note”* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI Query *“Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”*, 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *“to play the game”*. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van *“zina”* kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, *“Country guidance: Afghanistan”*, januari 2023, p. 21 en 72-79).

In casu merkt de Raad op dat verzoeker niet betwist dat hij ongeveer één- à tweeëntwintig jaar oud was bij vertrek uit zijn land van herkomst, waaruit blijkt dat verzoeker aldaar reeds gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Nergens uit blijkt, en verzoeker toont evenmin aan, dat hij niet langer bekend is met de Afghaanse waarden en normen of dat het voor hem niet mogelijk zou zijn om zich er opnieuw mee bekend te maken in geval van terugkeer. Het is in dit verband relevant op te merken dat verzoeker blijkens zijn verklaringen nog contact heeft met zijn familie in Afghanistan en dat niet kan worden aangenomen dat zijn vader op heden vermist is, gelet op zijn tegenstrijdige verklaringen hierover, zodat er kan worden van uitgegaan dat hij in Afghanistan nog een (familiaal) netwerk heeft (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5, 8).

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels zo'n drie jaar in België verblijft kan verder niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift weliswaar dat hij "*volledig verwesterd*" is, maar hij laat na deze loutere bewering verder toe te lichten of te concretiseren. Verzoeker beweert verderop volledig te zijn geïntegreerd en enkel nog de westerse waarden te delen, maar concretiseert dit summiere betoog niet, laat staan dat hij deze loutere beweringen op enige wijze onderbouwt. Deze niet gespecificeerde integratie mist dan ook de nodige concretisering, uitwerking en staving in het verzoekschrift om enige daadwerkelijke of gepercipieerde verwestering aan te tonen.

Uit de stukken die verzoeker middels een aanvullende nota op 22 september 2023 heeft bijgebracht teneinde zijn "*verregaande integratie in België*" aan te tonen kan blijken dat hij werkwilbig is en dat zijn werkgever tevreden is over zijn prestaties en attitude. Hieruit kan evenwel niet worden afgeleid dat verzoeker bepaalde westerse waarden en normen die ingaan tegen de door de taliban vormgegeven Afghaanse waarden en normen daadwerkelijk heeft geïnternaliseerd in de mate dat ze deel zijn gaan uitmaken van zijn identiteit of morele integriteit en van hem niet redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij ze opgeeft om eventuele vervolging te vermijden. Evenmin blijkt hieruit dat in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Het tegendeel wordt door hem alleszins niet *in concreto* aannemelijk gemaakt.

Met zijn summiere betoog toont verzoeker, wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld, waar hij thans nog over een netwerk beschikt, verder niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als een ongelovige of een afvallige of als een spion of een verrader.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Zoals hierboven reeds werd gesteld, kunnen stigmatisering of uitstoting echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt in het kader van zijn beschermingsverzoek echter geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan (mede) verliet omwille van problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Wat betreft het betoog in het verzoekschrift over het bewind van de taliban en hun strikte interpretatie van de sharia, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar

Afghanistan, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Waar verzoeker citeert uit het arrest met nummer 245 004 van de Raad van 27 november 2020, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij zijn land van herkomst verlaten heeft uit vrees voor een gedwongen rekrutering door Daesh of de taliban en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij bij terugkeer dient te vrezen voor vervolging omwille van een (gepercipieerde) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de preciaire humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Boj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Boj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-runaanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoeien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van 'improvised explosive devices' (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED-aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA "Afghanistan. Security Situation", augustus 2022, p. 62).

De UN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan evenwel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "Country Guidance Afghanistan" van januari 2023.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een

reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de “Country Guidance Afghanistan” van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar verzoeker uiterst subsidiair vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend drieëntwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. WILLAERT